

stikkelig, hvis vi i Fremtiden skulle forhandle med dette Land, men en Trusel af den Art i en Lov har absolut sine mislige Sider. Foruden den Mislighed, der i Gaar blev omtalt af den høitærede Minister, har det ogsaa den Mislighed, at den, der skal forhandle, i Forveien veed Alt, hvad vi kunne indrømme. Man kan ikke godt forhandle paa den Maade, at man siger: Nu kunne vi maasse gjøre det og det. Nei, den, med hvem man forhandler, veed, at det, han faar, det er det og det, og at det kan aldeles ikke nytte paa noget som helst Punkt af Forhandlingerne, at der hvides Mindre, thi der er en Lov i Danmark, som siger, at det faar han. En saadan Stilling er ikke absolut heldig for de danske Forhandlere, hvis man tænker sig, at en saadan Forhandling kom i Stand. Jeg tror derfor helst at man maatte udbære en saadan Paragraf. Om § 6 gjælder til dels det Samme, men der er tillige Noget i den, som jeg anser for en Umulighed, og det er det sidste Punktum af Paragrafen, hvori der staar: En saadan Anordning bliver dog at sette ud af Kraft, naar en af Rigsdagens Afdelinger udtaler sig imod dens fortsatte Bestaaen. Hidtil ere dog Lovene og de Anordninger, der ere udstedte i Henshold til dem, blevne forandrede ved en ny Lov, men nu skulle de forandres, naar en af Rigsdagens Afdelinger, Landsstinget eller Folkethinget, udtaler sig derimod. Det tror jeg er umuligt at vente at faae sat igjennem. I § 7 er der Tale om en direkte eller indirekte Udførselspræmie. Jeg skal ikke opholde mig derved, da det i Gaar er blevet oplyst af den høitærede Minister, at en saadan Bestemmelse egentlig er ubrugelig, fordi den indirekte Udførselspræmie ikke saaledes ret vel kan præciseres. Den kan være til Stede, men hvor stor den er, og om den overhovedet er til Stede, derom kan opstaa store Tvistemaal. Med Hensyn til det Følgende kan jeg i det væsentlige henholde mig til, hvad jeg har udtalt. De Bestemmelser, som indeholdes i det Følgende, hvorved det ærede Medlem har villet sætte Toldvæsenet i Stand til at holde fast ved de Værdier, som de maatte ante for toldpligtige, kan jeg ikke anse for tilfredsstillende. Et er, at en saadan Bestemmelse kan være tilfredsstillende, naar der kun er Tale om ganske specielle Varer, med Hensyn til hvilke det paa den ene Side kan være vanskeligt at faae Værdien oplyst, medens det paa den anden Side ikke er af nogen væsentlig Betydning for dem, der importere, for de Handlende, for Fabrikmænd o. s. v., fordi det kun er en enkelt, temmelig sjelden Gjenstand,

og det ikke er af overvættets stor Betydning, om den svarer mere eller mindre Afgift. Et er, at man kan nøies med visse Bestemmelser og forvente, at de ville opfylde Hensigten, men noget helt Andet er det, naar der bliver Tale om en Værditoldlov af den Art, som her foreligger, saa slaar det slet ikke til længere. Det Samme gjælder med Hensyn til § 12. Det var den, jeg sigtede til, da jeg før sagde, at jeg antager, at det ærede Medlem dog havde villet give nogen Erstatning for Kreditoplagsretten; men hvad er det, han sætter i Stedet for? Han sætter i Stedet derfor en Ret for Enhver, der indfører Noget, til at have 4 Maaneders Kredit. Jeg gad dog nok vide, hvorledes man overhovedet skulde kunne give Enhver denne Kredit, selv om det er paa de Betingelser, her staa. Det vilde jo blive et forserdeligt Besvær, naar Enhver — der er jo ikke sat nogen Begrænsning i Henseende til, at det skal være Handlende eller Industridrivende — skulde have 4 Maaneders Kredit for en hvilken som helst Indførsel, han foretog, og til hvilket som helst Beløb. Det er Noget, jeg er overbevist om aldrig nogenstunde vil blive gennemført paa en Toldlov. Det er (af den Art Bestemmelser, man helst bør holde ude; naar man ikke gjør det, faar man ingen Toldlov. — Jeg har den Overbevisning, at vi i Nar ikke ville naae at faae nogen Toldlov, og jeg skal derfor indskrænke mig til dette, som jeg anser det for min Pligt at paavise som Noget, der nødvendigvis skulde paavises. Endnu skal jeg blot udtale, at jeg vil haabe, at vi, naar vi ad Nare komme til at tale om en Toldlov, da kunne blive enige med hinanden om virkelig at mødes, d. v. s. blive enige med hinanden om at holde ude af ethvert Toldlovsforslag — enten vi staa paa den ene eller den anden Side, enten man er mere eller mindre Beflyttelsesmand eller mere eller mindre Frihandelsmand — saadanne Bestemmelser, om hvilke man kan sige, at de ikke ville kunne findes i den endelige Toldlov, og at vi dernæst paa de Punkter, hvor vi kunne være uenige, med Hensyn til Frihandel og Beflyttelse, om den ene eller den anden Vare skal være fri eller kun have Medsættelse, hvorledes man skal finde Erstatning for de betydelige Beløb, som vi dog rimeligvis Alle kunne være enige om ville gaa ud af Statskassen ved den vordende Toldlov, ville møde hinanden saa meget som muligt og stadig have det for Øie: Er dette nu en Bestemmelse, hvorved vi kunne vente, at Sagen skrider fremad, eller er det en Bestemmelse, om hvilken vi maa kunne sige os selv, at den er et Udtryk for, at vi egentlig